

Гласове. Какво има? Где сж войводитѣ? Ще дойдатъ ли?

Катрафиловъ (унило). Тотю и Кекеровъ заминали за Сърбия... А Хитовъ... (Разперва безпомощно ръце).
(Общо смущение).

Гласове. Ами сега?

Ще си изберемъ новъ!

Новъ! Новъ!

Кого?

Кой е най-подходящъ?

Гласъ. Таню Войвода!

Гласове. Где го? Той замина съ момчетата си къмъ Тутраканъ...

Гласъ. Войновски! Данчевъ!

Другъ гласъ. Ботевъ! Христо Ботевъ!

Всички. Да! Да! Христо Ботевъ! Той! Той! Него искаме! (Струпватъ се наоколо му, молятъ го, увещаватъ го).

Ботевъ (развълнуванъ). Братя! Честъта, която ми правите, е много голѣма за менъ. Ала азъ не съмъ достоенъ за нея. Подирете нѣкой по-опитенъ, по-подходящъ... Азъ първи ще се наредя следъ него.

Всички (разпалиено). Свършено е вече! Да живѣе нашиятъ войвода! Да живѣе Христо Ботевъ! (Еква Стамболовата пѣсень).

Не щеме ний богатство, не щеме ний пари,
но дайте ни свобода, народни правдини...

(Прегръщатъ се и се цѣлуватъ, нѣкои плачатъ.)

Ботевъ. Още веднажъ... Моля ви се... (Заглушаватъ го съ протести). Тогава... Благодаря. Ще се помъча да оправдая довѣрието ви! (Сякашъ изведнажъ се преобразява. Отъ мига, въ който приема да стане войвода, отъ скромнѣнъ редникъ той веднага се превръща въ водачъ, добива авторитетностъ, властъ, внушителностъ. Гласътъ му покорява и владѣе. Той дига ръка въ знакъ, че ще говори).

Да се провѣри дали никой вънъ не ще ни шпионира. А сега закълнете се, че това, което ще ви кажа, ще остане само тукъ. Нито дума, никому до гробъ! (Заклеватъ се). Азъ бѣхъ отдавна предизвестенъ за тази възможностъ. Още на последното събрание въ дома на Ценовичъ. Ала все ми се искаше да вѣрвамъ, че нѣкой отъ нашитѣ прочути войводи ще поеме това отговорно дѣло. Друго би било, ако народътъ въ България чуеше, че нашата чета се води отъ извѣстно име: страшниятъ Панайотъ, хвърковатиятъ Тотю... За тѣхъ азъ съмъ само едно непознато име: Христо Ботевъ... Редакторъ на „Знаме"... Другояче би говорилъ на сърдцата имъ познатиятъ образъ на нѣкой отъ нашитѣ ле-